

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A. P.
przy uczestnictwie D. P.
o podział majątku wspólnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 grudnia 2019 r.,
zażalenia wnioskodawczyni
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

**1. odrzuca zażalenie w części dotyczącej odrzucenia skargi
kasacyjnej uczestnika postępowania,**

**2. oddala zażalenie w części zaskarżającej odrzucenie skargi
kasacyjnej wnioskodawczyni.**

UZASADNIENIE

W sprawie o podział majątku wspólnego Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 30 listopada 2018 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni A. P. oraz skargę kasacyjną uczestnika D. P. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 czerwca 2018 r., jako nie spełniające – ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia z powodu zbyt niskiej wartości przedmiotu zaskarżenia, co nie spełnia wymagania art. 519¹ § 2 k.p.c.

Uczestnik we wniesionej skardze kasacyjnej określił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 77 529 zł. Wnioskodawczyni natomiast wartość tę określiła na kwotę 101 434 zł.

Wnioskodawczyni zaskarżyła to postanowienie w całości, zarzucając naruszenie art. 519¹ § 2 k.p.c. przez przyjęcie, iż wartość przedmiotu zaskarżenia oznaczona została na kwotę 101 434 zł w sytuacji, gdy „z całego materiału dowodowego wynika, że domagała się od uczestnika dodatkowo zapłaty kwoty 200 000 zł. Z tego względu mimo podania innej wartości w skardze kasacyjnej, przedmiot sprawy obejmuje także i dalsze roszczenia wnioskodawczyni względem uczestnika.”

Uzupełniając braki formalne zażalenia wnioskodawczyni wskazała, że wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi kwotę 301 434, 50 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z art. 519¹ § 2 k.p.c. wynika, że w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami skarga kasacyjna przysługuje tylko w sprawach, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest wyższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że w sprawach tych wartością przedmiotu zaskarżenia jest nie wartość całego dzielonego majątku, ale wartość interesu majątkowego, którego dotyczy zaskarżenie. Z reguły nie może on przekraczać wartości udziału w majątku wspólnym uczestnika wnoszącego skargę kasacyjną (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC 2004, nr 4, poz. 60; z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 107/09, nie publ.; z dnia 6 maja 2010 r., II CZ 38/10, nie publ.; z dnia 13 marca 2015 r., III CZ 13/15, nie publ.).

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni oznaczyła w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę identyczną jak w apelacji, tj. 101 434 zł. Twierdzenie skarżącej, że wartość przedmiotu zaskarżenia podana w apelacji w istocie jest wyższa o kwotę 200 000 zł, której dodatkowo domagała się od uczestnika postępowania, jest bezzasadne. Z analizy akt sprawy wynika, że w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji wnioskodawczyni rzeczywiście

wniosła o zasądzenie od uczestnika kwoty 200 000 zł z tytułu zwrotu kosztów najmu 4 nieruchomości. Jednak żadna z tych nieruchomości nie weszła w skład majątku wspólnego uczestników, i z tego względu Sąd Rejonowy w W. prawomocnym postanowieniem z dnia 19 lipca 2017 r. wyłączył to roszczenie do odrębnego rozpoznania w trybie procesowym i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w K. Postanowienie Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 lipca 2017 r. jest prawomocne.

Niezależnie od tego argumentu wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym, z zastrzeżeniem sytuacji szczególnych, nie może przekraczać wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym. Odpowiednie stosowanie art. 19-24 k.p.c. do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej (art. 398²¹ w związku z art. 368 § 2 k.p.c.) nie może uzasadniać jej aktualizacji przez podwyższenie ponad wartość dotychczasową, a tożsamość zakresu rozstrzygnięcia kwestionowanego w apelacji i w skardze kasacyjnej wyłącza dopuszczalność oznaczenia w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie innej niż w apelacji (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2018 r., II CZ 30/18, OSNC-ZD 2019, nr C, poz. 39, a także postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1996 r. I CKN 21/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 42, z dnia 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 162, z dnia 22 grudnia 2002 r., II UZ 11/02, OSNP (wkładka) 2002, nr 17, poz. 7, i z dnia 7 kwietnia 2017 r., V CZ 26/17, nie publ.).

Z tych względów wskazaną przez wnioskodawczynię kwotę 101 434 zł należało uznać za odpowiadającą wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym.

Abstrahując od oczywistej wadliwości wniosku zawartego w zażaleniu o „zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie o przyjęciu kasacji”, zażalenie w części dotyczącej odrzucenia skargi kasacyjnej uczestnika postępowania należało odrzucić, jako niedopuszczalne - z powodu braku po stronie wnioskodawczyni interesu prawnego w zaskarżeniu. W pozostałym zakresie

zażalenie, jako bezzasadne podlegało oddaleniu (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c.).

aj